

מונולוג של אילנית

מוותרת על זה. אני מופיעה שם גם בג'ינס, אבל אפילו הג'ינס נראה לי כיום זוהר. אולי בגלל התיסרוקת. תחרות עם שאר הזוהרות, שאר ה' תיסרוקות? אני כבר מחוץ לתחרות. בהדרגה בהדרגה קיצצתי את השיער הארוך שלי — נכון, הסמל המייסחרי שלי! פשוט הבטתי ארוכות במראה והחלטתי שזה כבר לא מתאים לי. אז פעם בחודשיים אני נאלצת לקפץ למספרה, לקצר את הפוני. יופי? חשוב לי אני לא מכירה אשה

עוטפים בזה רגים, מחר יהיה מישור אחר על הכוונת... יד על הלב? הפחד מפני רכילות לא היווה שיקול אצלי. עם זאת, מאוד הייתי רוצה שיכבדו יותר את צינע הפרט. חשבתי פעמים רבות: לתבוע, לא לתבוע. אני מאוד פגיעה. אני לא מתביישת בכך — זאת תכונה יפה, שאדם רגיש לדברים, לאנשים. דווקא בגלל זה, אני מאוד רואה את האדם שמולי. אני

„טימולי-המבנה במעט גמרו אותי!“

שלא חשוב לה היופי. כללית, אני מרוצה מעצמי. תסכיכים? הלוואי ויכולתי ליישר את הגב שלי. זה מפריע לי. אני גם סובלת מכך פיזית, אז בכלל. חוץ מזה, אני מרוצה מעצמי, אבל אני גם עוורת לכך: אני מתעמלת, שותה, מודעת מאוד לבריאות, לטבע. אני לא אוכלת בשר. הרבר היחיד שאני לא יכולה להתגבר עליו הוא העישון. אני רוצה להיראות ולהרגיש טוב. דבר אחד לא אעשה לעולם — ניתוחים פלאסטיים: בעבר התעקשו שנאתה את האף שלי. הצלם סמי בן-גורן תמיד נידנד לי על-כך, אבל לא נכנעתי. זה פשוט לא הפריע לי. יש לי פחד מזה. אני רועדת מפתח מניתוחים. זה נראה לי מחיר יקר מדי, ואני לא מדברת על כסף. היופי חשוב לי, אבל זה לא מעביר אותי על דעתי, עד שאלך ואלחם על כך. אני יודעת לקבל את המציאות באהבה, גם כשיופיעו הקמטים... אפילו את זה (מצביעה על החזה).

בגיל העשרה סבלתי מזה שהיה לי חזה קטן, אבל סבלתי בשקט. זאת, כנראה, הטרומה של נעורתי. גורא הפריעה לי העובדה שנראיתי צעירה מגילי. אני זוכרת איך הופעתי פעם במיאמי, והחלטתי ללכת עם מכרים למועדון-חשפנות. הייתי אז כבר נשואה. בכל זאת, עצרו אותי בפתח. שום-דבר — לא טבעתי-שואין ולא הסברים — לא עזר. הכריחו אותי לחזור למלון ולהביא עימי את הדרכון. לא האמינו לי! ככל זאת, אין רע בלי טוב — כיום אני נהנית מכך.

אלי: „הוא הביא חבילה!“

יכרתי את אלי (טמיר, מיספסון) באמצעות חברים, לפני יותר מתשע שנים. ישבתי עם חברים בקפה אפרופו הוא ישב עם ירידה שלי, שערכה בינינו היכרות. אמריכד פגשנו פעם נוספת וככה, לא-טילאט, מצאנו את עצמנו ביחד. אני הייתי אז נשואה, רישמית, על הנייר בלבד. גם הוא היה במצב דומה — נשוי שאשתו ובתו היו בכלל בחו"ל. אני יודעת שהיא (אנאבל טמיר, רוגמנית, ואשתו לשעבר של טמיר) מספרת לפעמים שגנבת אתו ממנה והרסתי חיי מישפחה. אני היכרתי את

אילנית (1975) אחרי לידת עמיהו, האנו הנשי שלי ופננול

אני מרגישה נוח ככה, בטרינג. לפעמים גם עורב אין לי כוח להתאפר. האמת היא שבחיים הפרטיים תמיד הייתי ככה, אבל נכון הוא שבהופעות שמתי לב יותר לצורת החיצונית. כיום? הראש השתנה. עברתי תהפוכות רבות: הורדתי לחלוטין את העקבים. אני עולה לפעמים לבימה כמיכנסתי-ג'נס. כיום אני שמה דגש על „הגוף“. לא אכניס עצמי לתוך איוה מוחך מפורח. אני מנסה להעביר יותר מסר מבפנים מהנשמה. אני מאוד מעוררת מכך שהתגובות על השינוי שחל בי — טובות. מקבלים אותי גם ככה. באופן בסיסי, תמיד הייתי בחורה של פשטות, ביתיות. כך שלא הייתי צריכה לעבוד על עצמי כמיוחד כדי להשתנות. נכון עם זאת, שהיתה לי

מובן מאליו!

„אבל אני לא מוציאה כרע תקלטי, לא מותחת במסעי הופעות...“ הופתעה אילנית מהעיתוי שבו בחרתי לראיין אותה. חבר קרוב משותף הזכיר לי את קיומה של מי שנחשבה במשך שנים כ„זוהרת מכולן“. הצורה שבה דיבר על „חנה — אשה פשוטה, נחמדה“, לא כל-כך תאם את הזיכרונות שלי מ„זמרת האירוויזיונים“, על תילבושותיה המפוארות ותנועותיה המבווימות-היטב, ובגודל. הלכתי לפגוש את חנה-אילנית בביתה הכפרי בכפר-שמריהו, בתקופה שלווה עבריה: פחות קרובה לכותרות ולרעש, מרופל טיבעי יותר. מצאתי אשה דקיקה, לבושה בטרינג, בנעלי-ספורט, מרכיבה מישקפיר-איייה — אשה יפה. ההשלמה שלה עם מה שנתן לה הטבע — לטוב ולרע — רק מחזקת את היופי שבה. בתחילה היתה חשדנית מעט, מסויגת-משהו. אחר-כך — נפתחה לחלוטין, בלי כל היסוס או ניסיון-התחמקות מנקודה בלתי-נוחה, וכאלה ניתן למצוא בנקל, אם מעיינים בביורגריה של אילנית על הנייר: גרושה פעמיים וחיה עם שותף שלישי לחיים, עורך-הדין אלי טמיר. השניים הכירו זה את זה עוד בעודם נשואים, פירוק מיסגרות והקימו מיסגרת משותפת. על פי התרשמותי — מיסגרת חמה ומוצלחת ביותר. המיסגרת כוללת את „הילדה שלו“, „הילדה שלה“, אין „ילד שלנו“. כל נסיונות הזוג להביא ליד לעולם נכשלו עד כה ויצרו צלקות. לכאורה: יש כאן כל החומרים הדרושים לרכילות עסיסית, עימותים (מאבקייה הכושלים של הדוגמנית אנאבל טמיר, גרושתו של אלי, להחזיק בבתה בת ה-10 נטלי, פידנסו מדוריד-רכילות בתדירות קבועה), ליכלוכים. בשיחה עם חנה נראו הדברים טבעיים לחלוטין. השלווה והחום שהיא הישרתה, האפילו על כל אלמנט אחר. למתע התרחקו גם כל השאלות הקנטרניות, סימנייה-שאלה הסקרניים. נותרו רק התשובות. הכל נראה, גם לגבי, כליכך מובן מאליו.

אילנית עם בעלה הראשון שלמה צח, אינן ואילנית יודעת, על בשרי, מה עובר על מי שפוגעים בו. אני לא מבינה איזה תענוג יש לאנשים לחטט, לפשפש בחייהם של אחרים, לגרום לכאבי-לב, לחוסר-אימון. אני אוהבת את אלי. ידעתי בדיוק למה אני קושרת את עצמי — רוגמי, נית, ליכלוכים בתיקשורת, רכילויות, ידעתי בדיוק למה אני נכנסת, עם איוו חבילה אלי בא. הכנתי עצמי מראש לגידול ילדך — לא שלי. הילדה באה אלי בגיל 3 וחצי.